

ע"פ 8780/09/22 - ש.ה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

בפני כב' השופטים ח' מאק-קלמנוביץ, מ' ליפשיץ-פריבס, מ' כדורי
ע"פ 8780-09-22 ה' נ' מדינת ישראל

ש.ה
ע"י ב"כ עוה"ד חגית רייזמן אבודרהם
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוה"ד נורית לנגנטל
מפרקליטות מחוז ירושלים - פלילי

המערער

נגד
המשיבה

פסק דין

בפנינו ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' איתן) מיום 13.7.22 בת"פ 12269-06-20. הערעור מכון בעיקרו כנגד החלטת בית המשפט שלא לבטל את הרשעת המערער.

המערער הודה והורשע בעבירות של היזק לרכוש במזיד ואיומים. שתי העבירות בוצעו בעידנא דריתחא במהלך ויכוחים שהיו למערער עם אשתו באותה עת, גרושתו כיום. באירוע הראשון הודה המערער והורשע בכך שאיים על אשתו ואמר כי הוא רוצה למות לפני שיהרוג מישהו. עוד אמר כי אם תלך עם אחר, והוא יתקרב לילדיו, אזי יהיה "שישו ושמחו", "את המקרים הכי קיצוניים בישראל את תשמעי בסיפור הזה, את המקרים הקיצוניים את תשמעי". "בא לי לנפץ לך את כל הדברים שלך, בא לי לשרוף את הכול, בא לי להצית את הבית". "אפשר ללכת לשבור משהו? מה אני יכול לשבור לך? שהכי יכאב לך? בא לי להרים אותה, לרסק אותך, לשרוף את הכול, להצית אותך, לראות אותך עולה בלהבות זה מה שבא לי. תקליטי אותי, זה מה שאני רוצה שיקרה". המערער ביקש מהמתלוננת לעזוב את בנם הקטין ולהיות אתו שאם לא כן "אני מוציא אותך מפה וקושר אותך פה ונועל אותך בשירותים". "אני אסייבר אותך, אני אדאג שכל דבר קטן שאת עושה אני אדע". באירוע השני המערער חבט בכך בקיר וגרם לחור קטן בקיר גבס בדירת המגורים.

בית משפט קמא גזר על המערער עונשים של שירות לתועלת הציבור בהיקף של 100 שעות, מאסר על תנאי והתחייבות כספית. בעניין ההרשעה קבע בית המשפט כי לא מתקיימים התנאים שנקבעו בפסיקה המאפשרים ביטול הרשעה. בית המשפט עמד על כך שההימנעות מהרשעה היא חריג והכלל הוא שיש להרשיע. נקבע כי במקרה זה אופי האיום שהופנה כלפי המתלוננת מציב את האירוע "ברף חומרה מיוחדת", ומתווסף אליו האירוע הנוסף של שבירת הקיר שגם בו קיים מימד של איום והטלת מורא. עוד נקבע כי המערער לא הוכיח שהרשעתו תגרום לו נזק מוחשי וקונקרטי, וזאת גם לאחר שבית המשפט נתן דעתו למכתב ממעסיקו של המערער. בית המשפט ציין כי גם שירות המבחן לא המליץ להימנע מהרשעת המערער, לנוכח אופי העבירות, העדר פגיעה קונקרטית והערכת הסיכון שנתרה בינונית גם לאחר טיפול שעבר.

ב"כ המערער טענה כי מדובר באירוע חריג שאינו אופייני לאורח חייו של המערער, שרמת חומרתו אינה גבוהה,

ושנעשה על רקע קשיים ביחסים בין בני הזוג. היא הדגישה כי המערער פנה ביוזמתו לטיפול עוד לפני הגשת כתב האישום, הביע חרטה וקיבל על עצמו אחריות למעשים. עוד טענה כי ההרשעה עלולה לפגוע במערער, כפי שעולה מהמסמך שהציג בבית משפט קמא. הסניגורית הפנתה למספר גדול של פסקי דין וטענה כי בנסיבות דומות נוהגים בתי המשפט במקרים רבים להימנע מהרשעה. ב"כ המשיבה טענה כי פסק הדין מנומק ומבוסס ואין להתערב בו.

אכן, בית משפט קמא לא סטה מהדין ומההלכה הפסוקה בנוגע להרשעה, ולפיכך אין מקום לקבל את הערעור ולבטל את הרשעתו של המערער. הפסיקה עומדת באופן עקבי על הדרישה לפגיעה מוחשית וקונקרטית כתוצאה מהרשעה, וקובעת כי חשש עתידי ותיאורטי לפגיעה אינו עונה על דרישה זו. ראו לדוגמא ע"פ 8528/12 **אלירן צפורה נ' מדינת ישראל** (03.03.2013); רע"פ 9118/12 **אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל** (01.01.2013); רע"פ 54/15 **פלוני נ' מדינת ישראל** (26.01.2015). כפי שקבע בית משפט קמא, המערער לא הצביע על קיומו של נזק כאמור. המכתב שהציג מטעם מעסיקו מציג היתכנות כלשהי של השלכה לרעה על המשך קידומו ופועלו של המערער בעבודה, אך לא מעבר לכך.

לנוכח האמור, ומאחר שגם תסקירי שירות המבחן היו אמביוולנטיים ולא כללו המלצה לביטול ההרשעה, לא מצאנו, כאמור, שבפסק הדין נפלה טעות המצדיקה התערבות של ערכאת הערעור.

בצד זאת נציין כי קיים שוני בין שיקולי בית המשפט בבואו להכריע אם להרשיע נאשם או להימנע מכך, לבין שיקולים של המעסיק בעניין המשך העסקתו וקידומו בעבודה (השוו: רע"פ 654/13 **פאדי אבו בכר נ' מדינת ישראל** (26.2.13)). בסופו של דבר מדובר בתיק פלילי בודד, ובמעשים שבוצעו כבר לפני מספר שנים על רקע סכסוך זוגי שקדם לפרידתם של בני הזוג. לפיכך הרשעתו של המערער אינה צריכה להביא בהכרח לפגיעה במעמדו במקום העבודה.

החלטנו, איפוא, לדחות את הערעור.

ניתן היום, ל' חשוון תשפ"ג, 24 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לצדדים.

חגית מאק-קלמנוביץ, שופטת מרים ליפשיץ פריבס, שופטת מרדכי כדורי, שופט